

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 8.

25de februar 1894.

20de aarg.

3 u betr.

Børneblad

afkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Allt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. S. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Ottende lektse.

Det tredje bud.

ABC-klassen: Det tredje bud.

Katekismus-klassen: Det tredje bud og Luthers forklaring.

Forklarings-klassen: Det tredje bud, Luthers forklaring samt Kol. 2, 16. 17: „Ingen dømme eder i mad eller drikke eller i henseende til høitid eller nymaane eller sabbat, hvilke ting er en skygge af det, som skulde komme; men legemet hører Kristus til,“ og Hebr. 10, 25 (Sp. 96).

W i n k .

1. Hvilken dag var af Gud bestemt til hviledag eller sabbat? Den syvende dag, lørdag. (Bbh. 1).
2. Hvorfor holder vi kristne da ikke lørdag hellig som sabbat? Fordi Gud i det nye testamente har sagt: „Ingen dømme eder i henseende til sabbat“ (Kol. 2, 16-17).
3. Hvorfor har Gud saaledes løst os kristne fra den pligt at holde en bestemt dag hellig som sabbat? Fordi sabbaten bare var en skygge af det, som skulde finde sted i Kristi rige; naar legemet er hos os, trænger vi ikke skyggen af det.
4. Hvad er da det „legeme“ i Kristi rige, som sabbaten bare var en skygge af? Det, at de kristne hver dag har sabbat, idet de hviler i Gud og hans ord.
5. Hvorfor fejrer vi da søndag og andre fejrdage? Forat vi kan faa tid og anledning til at samles til den sælles gudstjeneste, som Gud har paabudt os (Hebr. 10, 25).
6. Hvorfor er netop søndag valgt til hviledag? Fordi Jesus opstod fra de døde paa en søndag.
7. Hvad forbyder Gud os altjaa i det tredje bud? Vi skal ikke foragte eller forsumme hans ord.
8. Hvem foragter og forsummer Guds ord? De, som uden nød laber være at høre eller læse det, eller som hører og lærer det uden at tage det til hjerte og leve efter det.
9. Nævn flere, som foragter Guds ord. De, som er ligegyldige, om de hører Guds ord prædikaet ret eller ikke.
10. Hvad er derimod befalst os i det tredje bud? At vi skal holde Guds ord høit og i ære, gjerne baade høre og lære det.
11. Naar holder vi Guds ord høit og i ære? Naar vi af hjertet tror, at det er Gud selv, som i ordet og sakramenterne taler og handler med os (Jesus i templet, Bbh. 55).
12. Hvortil gives og prædikes os Guds ord? Til vor frelse.
13. Med hvilket sind bør vi derfor høre og lære det? Vi bør gjerne høre og lære det.
14. Naar hører og lærer vi Guds ord ret? Naar vi bevarer det i hjertet og bærer frugt deraf (Jesus moder, Bbh. 53; de fire slags sædejord, Bbh. 63).

Lessons for the Sunday School.

Eighth Lesson.

THE THIRD COMMANDMENT.

ABC Class: The Third Commandment.

Catechism Class: The Third Commandment and Luther's Explanation.

Explanation Class: The Third Commandment, Luther's Explanation, Col. 2. 16, 17.—“Let no man therefore judge you in meat, or in drink, or in respect of a holy-day, or of the new moon, or of the sabbath days: Which are a shadow of things to come; but the body is of Christ,“ and Hebr. 10. 25 (Quest. 96).

INSTRUCTION.

1. Which day was by God chosen for sabbath-day or day of rest? The seventh day of the week, Saturday.—B. H. 1.
2. Why, then, do we Christians not keep Saturday holy as sabbath-day? Because God has said in the New Testament: “Let no man therefore judge you in respect of the sabbath days.”
3. Why has God thus released us Christians from the duty of keeping a special day holy as a sabbath-day? Because the sabbath was only a shadow of that, which should take place in the kingdom of Christ. When the body is with us, we do not need the shadow of it.
4. What is this “body” in the kingdom of Christ, of which the sabbath was but a shadow? The Christians, by always resting in God and his Word, make of every day a sabbath.
5. Why do we then celebrate Sunday and other holy-days? In order to have time and opportunity to gather for the joint worship, which God expects from us.—Hebr. 10. 25.
6. Why has Sunday been chosen for a day of rest, rather than any other day? Because it was on a Sunday, that Jesus arose from the dead.
7. What evil does God forbid us in the third commandment? We must not despise and neglect his holy Word and the preaching of the Gospel.
8. Who despises and neglects the Word of God? He, that has time and opportunity to hear or read it, but does not do so; or he, who reads and hears it without taking it to heart and living according to it.
9. Mention others, who despise the Word of God. Those, that do not care, whether they hear the Word of God preached rightly or not.
10. What does God in the third commandment bid us do? He bids us deem it holy and willingly hear and learn it.
11. When do we deem God's Word holy? When we heartily believe, that it is God himself, who talks to us and deals with us in the Word and the Sacraments (Jesus in the Temple.—B. H. 55).
12. For what purpose is the Word of God given and preached to us? That we might be saved.
13. With what kind of a spirit should we, therefore, hear and learn it? With a willing spirit.
14. When do we hear and learn the Word of God rightly? When we keep it in our hearts and let it bear fruit (the mother of Jesus.—B. H. 53; see also B. H. 63).

Den lille trommeslager.

(En sand fortælling.)

et optrin, vi nu skal betragte, finder sted i et tarveligt rum i et logiskhus i det folkerige New York. Det kan være et sovetammer eller en dagligstue eller en spisestue eller alle tre forenede i et; thi der er en seng i det ene hjørne, et simpelt fraaleie i et andet, og et bord i midten bedækket med en grob, men ren dug, hvorpaa findes lebninger af et tarveligt maaltid.

Det var en smut sommeraften, og gjennem det aabne vindu høres den muntre lyd af børn, der leger paa gaden, blandet med vognenes dumpe rullen og de bløde toner af et haandorgel. Intet under at værelset er tomt; thi det smukke veir har lokket den brave haandværker, som bebor det, til at tage sin huktru og det mindste barn ud paa en spadseretur i den friske luft og maaſte ogsaa paa en kjøretur med sporboguen til parken.

Men stans lidt! der er nogen i værelset. I et hjørne og liggende paa knæ ved en stol opdager vi en liden pige og hører, at hun beder.

O, hvor indtrængende er ikke hendes enfoldige bønner, der ledsages af taarer! Hun tror sikkert, at Gud lytter til hendes ord; thi „tro“ er ligesom skrevet i hver linie af dette opadvendte aasyn. Og idet hun raaber til Gud, synes hun at vinde styrke og haab. Fred og hengivelse blander sig sødt sammen i hendes ansigt.

Pigen synes blot at være tolv aar gammel. Hvilken alvorlig gjensand kan saaledes bevæge hendes unge hjerte? eller hvor har hun lært at opsende saadanne hjertelige, tillidsfulde bønner? Hun har lært at elske, frygte og bede til Gud i søndagsstolen, og gjensstanden for hendes dybe bekymring er hendes langt bortfjernede bror, der er draget med i krigen.

Men hun har reist sig og giver sig ifærd med at tage af bordet. Vi vil trække os tilbage.

Lad os nu kaste blikket paa den anden scene. En stor stette ligger foran os, men vi kan ikke se, hvor smut den er; thi den er bedækket af utallige menneskelige legemer, som vælter sig i blod.

Et slag har fundet sted her; og at slutte af den dumpe larm histoverfra af folk, som bevæger sig frem og tilbage, forfølgende og forfulgte, er kampen endnu ikke tilende.

Men tys! hør den svage guttstemme: „Om han end slaar mig vil jeg dog forlade mig paa ham.“

Vi vender os efter lyden og se, under et træ ligger der en trommeslagergut med tilkuffede øine og blege kinder. Han er haardt saaret og lider meget, og dog benytter han den lille styrke, han har tilbage, for at udtale sin tro til Gud og opmuntre den ynkelige stønnende kriger, som ligger nær ham.

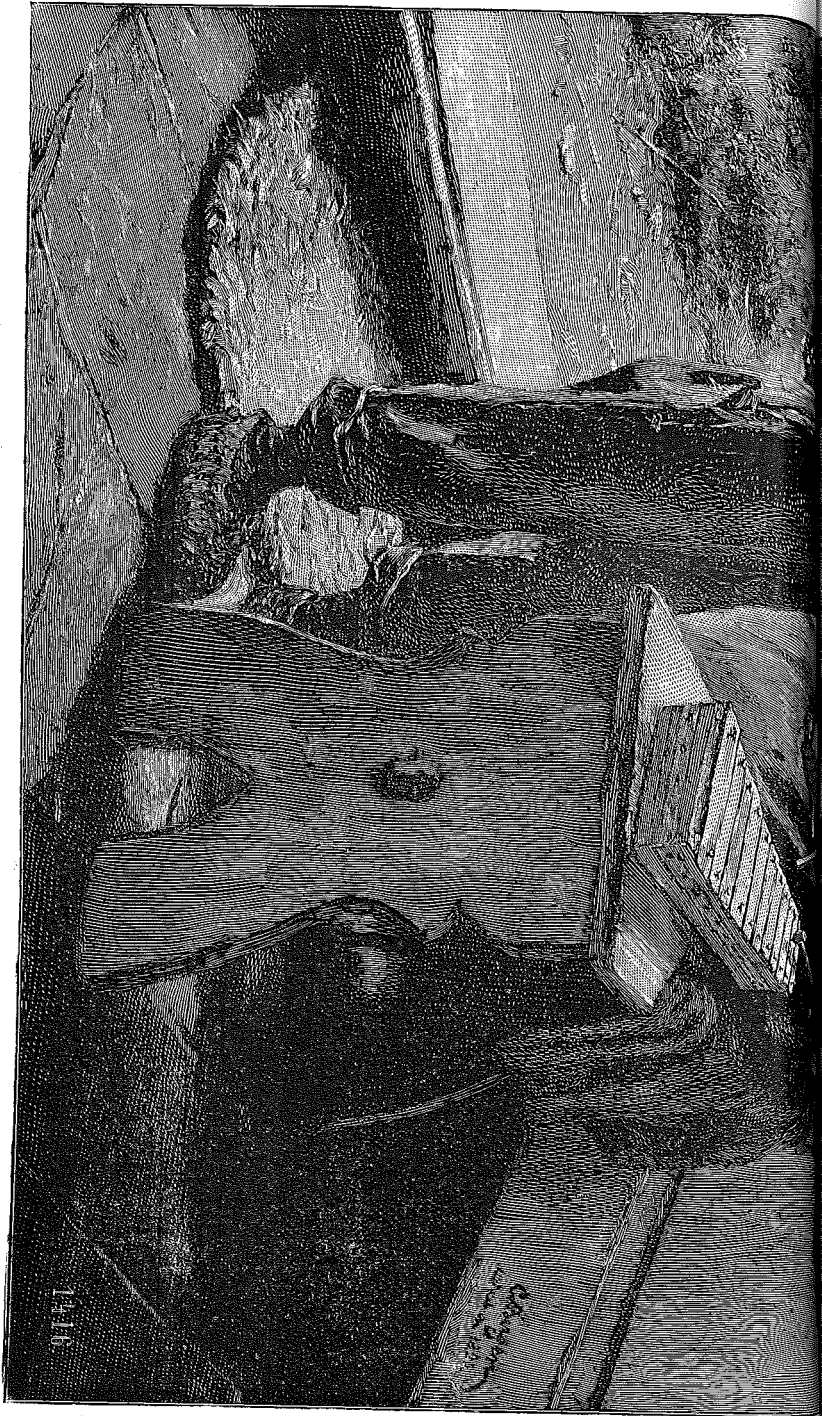
Hele den lange nat ligger de døde og saarede side om side med hinanden paa den blodige slagmark, og jammertlager, angstraab og undertiden rasende strig ryster den stille luft. Dog høres af og til i hele den lange sørgelige nat den unge trommeslagers blide stemme, idet han trænger ind paa sin lidende kamerat med religionens sandheder og trøstegrunde.

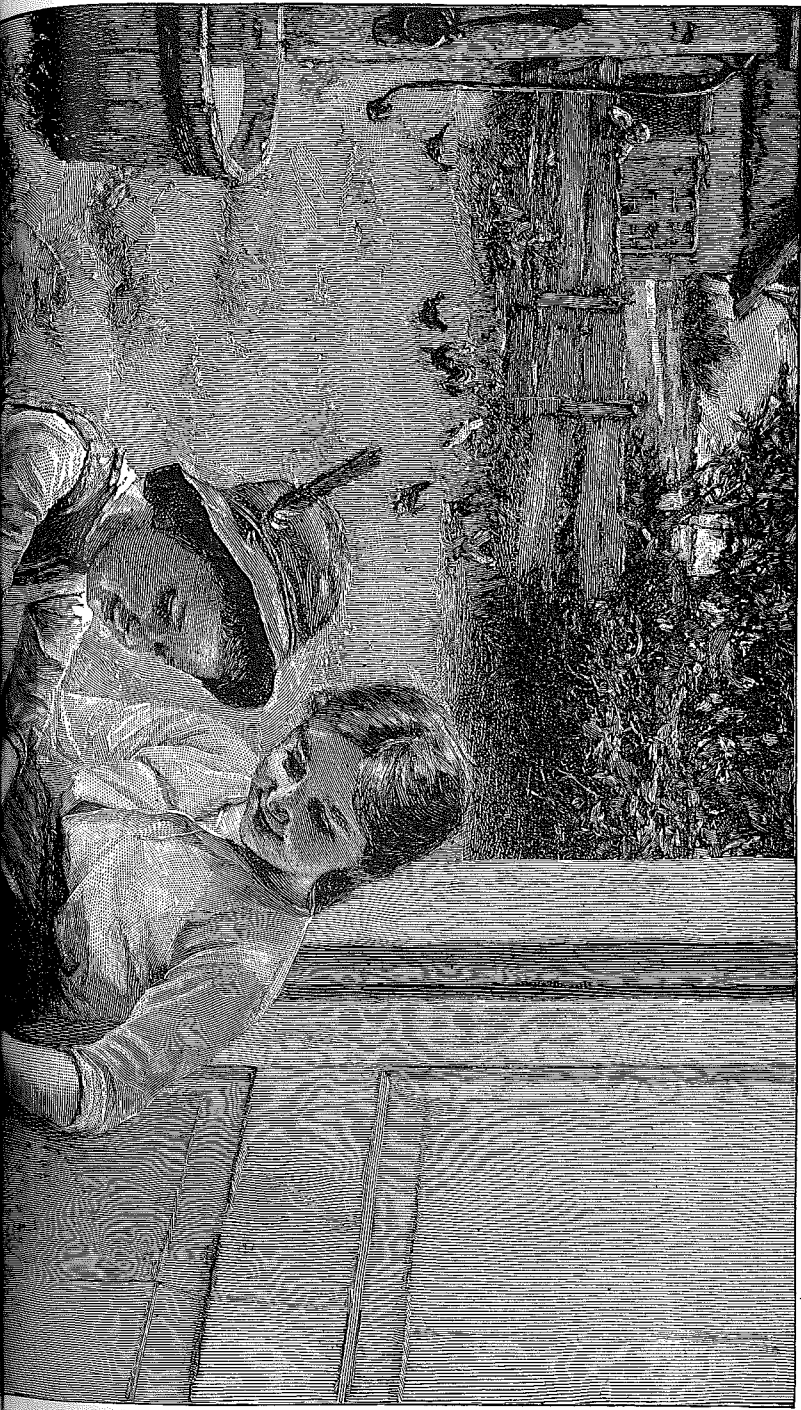
Endelig gryr det ad dag, men scenen er endnu mere øfselig nu; thi mange, som vaandede sig i smerte for nogle timer siden, ligger der udstrakte i dødens kolde greb. Trommeslagergutten er næsten asmagtig, og den brave soldat nær ham ophører at bejandre sin egen lod for at ynkes over den blege, stille lidende.

„O, gid der dog vilde komme hjælp!“ udbryder han, og idet han reiser sig op paa albuen, ser han ud over marken, men intet tegn paa nogen sig nærmende hjælp lønner hans angstfulde blik. Med et dybt suk synker han tilbage igjen, da pludselig et høit brøl forskærder ham, og idet han ser hen mod den kant, hvorfra det kommer, opdager han en stor okse, der styrter vildt imod dem. Hans øine er fæstede med skræk paa det rasende dyr, hvis horn synes ham endnu frygteligere end fiendens bajonetter. Men pludselig stanser oksen sit løb, da den kun er nogle faa alen fra den saarede, bøier hovedet mod jorden, og i næste øieblik synses en hvirvøl badsæt ud fra dens horn og falder lige for trommeslagerens fødder, hvorpaa oksen med et høit brøl vender sig om, styrter affted over de dodes og saaredes udstrakte legemer og tager veien ind i skoven.

Befriet fra sin frygt for det farlige dyr anstrenger den saarede sig nu for at aabne

Seilig mußt.

vadsækken, som paa en saa forunderlig maade er kommen i hans hænder, og hvem kan beskrive hans glæde, da han iblandt skjorter og udtørier, gammelt linned og bandager opdager en pakte med biskuitter og en flaske. Han trækker korken ud — det er kaffe. Dieblikkelig slæber han sig hen til den lille trommeslager og efter at have løftet hans hoved op, gyder han nogle draaber i munden paa ham. Den halv afmægtige oplives snart, og derpaa skaffer nogle biskuitter gjen-nemblødte i kaffe dem begge en herlig frokost. De er reddede.

Da gutten igjen er istand til at tale, priser og lover han Gud for den betimelige hjælp, og hans kamerat ser tankesuld ud og begynder at føle, at der er et almægtigt væsen, der kjender sine skabningers fornødenheder og bærer omforg for dem.

Lad os nu vende tilbage til det simple værelse i staden N w York for en stund og se, hvad der foregaar. Det er morgen, den lille pige er paa klædt og har igjen ligget nedbøjet for Gud, og hendes hele ansigt skræler af lyset fra en besvaret bøn. Og hvem kan sige, hvad forbindelse der er mellem den og optrinnet paa hin blodige slagmark? thi trommeslageren er pigens bror.

Nu vil vi springe over et tidsrum af tolv maaneder, et langt, sørgeligt aar, under hvilket tusender af brave folk i hele landet ikke ved, hvad skjæbne der har rammet deres kjære slegtninge, som var med i det frygtelige slag. Dræbt eller fangen, det er alt, hvad rygter kan berette, men hvilket af dem? O pinlige uvished! Endog Maggies tro bliver nogen tid haardt prøvet, medens hun morgen, middag og aften beder for sin fraværende bror. Endelig begynder en sød tillidsfuldhed at fæste bo i hendes hjerte, og fra den tid af bliver hendes bøn et løbffer, og naar hun nævner sin broders navn, er det med de ord: „Du ved bedst, fader; din vilje ste!“

Men nu er aaret forløbet, en udbekling af fanger har fundet sted, og Maggie læner sig over faderens skulder, idet han gjennemlæser listen over de frigitne. Men hendes egen kjære broders navn er ikke iblandt dem, og forældrene vender sig bort i fortvivelse, medens søsteren bøjer hovedet med de gamle ord: „Alt er vel!“

Nogle saa uger senere, og en bleg, ud-

magret mand lænende sig til en stol finder veien til hint logishus, vakler op ad trappen og ind i det værelse, som beboes af trommeslagerens slegtninge, og da faar disse høre beretningen om den unge kristens lidelser og salige udgang af verden.

Fortælleren havde aldrig set gutten, før han faldt saaret ved siden af ham paa slagmarken, men fra hans unge læber kom de første lærdomme om tro og gudsfrygt, som nogen sinde havde rørt den tankeløse soldats hjerte.

I sytten timer laa de uden hjælp i sit blod, og havde det ikke været for det frygtende indhold af hin vadsæk, som ved forsynets fryelse var tilkæstet dem af det umæ-lende dyr, maatte de være omkomne, som mange gjorde, af hunger og udmattelse.

Til sidst førte fienden dem bort med sig — men beretningen om deres lange fangenskab er altfor sørgelig at meddele. Den fremmede soldat gaar ikke ind i enkelthederne, han omtaler kun den lille trommeslagers bestandige taalmodighed og hans hellige ord, der blev en velsignelse for alle, ven og fiende, som kom i hans nærhed.

Familien begræd dybt den elskede tabte søn, men Maggies taarer er blandede med glæde over, at han ærede sin herres sag til det sidste.

Hun ser ogsaa tilbage paa sit eget hjer-tes historie i dette lange, smertelige aar og finder, at tiden for hans død netop er den-gang, da hun i sit indre sølte sig dreven til at overlade ham uden forbehold i Guds haand.

„En liden gut skal drive dem.“

(Ef. 11, 6.)

In herre, hvis forretning holdt ham borte fra hjemmet den største del af tiden, saa altid med længsel efter søndagen, ikke for at faa aandelig hjælp fra herren, men for at glæde sig ved at høre sin lille guts barnlige tale.

Gutten var et deiligt barn paa tre aar. Den lille stod paa faderens knæ med sine arme om hans hals, hvilende sit krøllede hoved paa hans skulder, da moderen sagde: „Kom, Carl, nu er det tid at komme iseng.“

Carl sagde godnat til faderen; men da

han var ved at forlade værelset, vendte han om, kom tilbage og sagde: „Far, vil du ikke ogsaa komme og høre mig bede min bøn?“

Faderen syntes aldrig hans lille gut havde set saa sød ud, som da han med foldede hænder laa der ved moderens side.

„Du maa ogsaa knæle, far, saadan som du ser mor og jeg gjør.“

Faderen faldt paa knæ. Der var en sætning i denne simple bøn, som rørte faderens hjerte: „Gud, velsign min kjære far!“ Hvor sødt lød ikke disse ord fra barnets læber.

„Nu maa du ogsaa bede, far. Saadan lærte jeg at sige allersørst: Gud, velsign mig! Sig saadan, far, vil du?“

Faderen sagde: „Gud, velsign mig!“ „For Jesu skyld! Amen,“ tilføjede barnet.

Morgenen efter, medens han gik nedover gaden, saa han i tanken sit kjære barn knælende bede for sig; men han blev rebet ud af disse tanker ved, at en ven slog ham paa armen og sagde: „Kom, lad os saa en morgendrik sammen.“

„Nei“, sagde faderen, „jeg rører aldrig berufende drikke mere.“

„Nei hør, hvad skal det betyde? Jeg har aldrig set dig saa betænkkelig.“

„Jeg har en kjær gut hjemme, og jeg ønsker, han skal ære sin far. Dersom jeg vedbliver at drikke saadan af og til, saa vil banen saa overhaand; Gud forbyde, at jeg nogenstunde skulde bringe banære over min søn.“

„Du har ret“, sagde vennen; „jeg er glad over, at du minder mig om mit ansvar som far. Ikke enhver har mod til at sige nei. Jeg ved, jeg er gaaet videre, end jeg burde; men som du beslutter jeg nu herester at afstaa fra nydelsen af al slags berufende drik.“

„Gud, velsign min kjære far.“ Disse ord havde lydt til velsignelse; og ved at mindes dem var faderen vaagnet op til sin pligt. Hvorledes kunde han gjøre det onde, naar han vidste, at hans lille gut knælende bad for ham derhjemme.

Om aftenen, da han gik til hvile, tænkte han paa sin beslutning, og for at faa kraft til at holde den, bad han: „Gud, velsign mig!“—en ensfoldig bøn; men da den kom fra hjertet, blev den midlet til at bringe denne mand frelsen i Kristus.

En heltemodig kvinde.

Fore landsmænd her i Amerika har ofte haft meget at kjæmpe med, naar de som nybyggere nedsatte sig paa steder, hvor ingen før har boet.

Saaledes var i et norst settlement, for flere aar siden, alle mændene fraværende, da en bild indianerhob brød ind.

Alle kvinder og børn samlede sig i et hus, hvor der var en jordkjælder saaledes skjult, at man vanskelig vilde falde paa at søge efter den. Derneede kunde de høre indianerne over sit hoved, men selv var de sikre saalænge, de kunde holde sig ganske stille.

Men hvad sker! en af de smaa, som ikke likte sig derneede i mørket, begyndte at skrig, og nu vidste de alle med en gang, at indianerne vilde finde dem, og de var redningsløst fortabte.

Men hun, hvis barn havde skreget, tænkte, at kunde hun hindre det, skulde i det mindste ikke de andre lide for hendes barns skyld. Med barnet paa armen løber hun hurtig op ad trappen og staar snart blandt den vilde skare, som straks kaster sig over hende med grusomme mishandlinger, og snart er hendes lidelser endte.

Da de saa hende komme op med barnet, troede de, at hun havde haft noget at beskille i kjælderen og ikke vidste om, at de var i huset, tænkte derfor, at der ikke var flere derneede og underjogte ikke rummet.

Ved at ofre sig selv, havde hun saaledes reddet de andre. Barnet blev kastet ind i skoven, og der blev det senere fundet; det lever endnu.

Dette var i sandhed en heltegerning; der berettes ikke nærmere om hin norst kvinde, men det ligger saa nær at antage, at Kristi kjærlighed har boet i hendes hjerte og har givet hende kraften. Barnet, som maatte undvære en moders opdragende omsorg og kjærlighed, har dog taget en stor arv efter hende i det eksempel hun gav.

Bøn og kirkegang forbynder ikke.

Bønnen er aandens himmelfart. Som Guds søn er synlig faren til himmelen, saaledes skal et Guds barn daglig hæve sig op, hvor han er.—[Dr. v. Kapff.

Hun reddede sin mor.

Hen engelske kaptajn Fellow blev med sin afdeling kommanderet til at gøre tjeneste i Indien, og hans hustru, der hed Alice, fulgte ham til de fjerne egne.

I Indien fandt de en hyggelig bolig straks i nærheden af den by, hvor soldaterne var indkvarterede; her levede de et lykkeligt liv i den vakre natur, omgivne af sydens prægtige træer; ikke mindst bidrog en liden datter, som de her fik, til at gøre dem glade og tilfredse. Det var en blomstrende, fjæf og frisk liden pige, og forældrene havde givet hende navnet Jucca.

Jucca trivedes godt under sydens sol og sin trofaste moders pleie. Hun udviklede sig hurtigt baade i legemlig og aandelig henseende og var sin faders og moders fryd og glæde. Hun elskede den indiske natur, og dens varme sol farvede hendes kinder med et friskt, brunt skær, som flædte den lille engelske pige saa godt og gav hende et friskt, fjæft udseende.

Hun var bleven fjorten aar og var afholdt af alle, som lærte hende at kjende. Saa hændte det en dag, at hun sammen med sin moder var gaaet en spadfertur i skoven; de var blevene trætte og varme og lagde sig for at hvile en stund under en stor palme. Moderen sovne, og Jucca sad og lyttede til hendes regelmæssige aandedræt og glædede sig ved, at den kjære moder fik hvile.

Ogsaa Jucca forsøgte at lufte sinene, men kunde ikke faa sove; hun tænkte over, hvor lykkelig hun var, og hvorledes hun skulde gjengjælde forældrene for al deres godhed og kjærlighed.

Da bragte en svag støi hende til at rejse sig.

Hvilket skrækkeligt syn mødte ikke hendes øie!

Saa moderens legeme krøb en af hine giftige slanger, som der er saa mange af i Indien.

Jucca kjendte den altfor godt; hun vidste, at det mindste bid af dette dyr var dødeligt.

Slangen krøb opover den sovendes skulder og nærmede sig med sit hæslige glatte hoved hendes bare hals og hævdede sig allerede mod hendes strube. Da udstødte Jucca et angstens skrig. Slangen vendte hovedet i

den retning, hvorfra skriget kom; og ibetsamme tog den lille pige en rask beslutning — hun var sikker paa, at saasnart moderen rørte paa sig, vilde slangen slaa sine giftige tænder i hende — og derfor styrkede hun hen, greb dyret og slængede det hen i buskene.

Moderen var reddet.

Da hun reiste sig op, saa hun forbauset omkring sig og spurgte om aarsagen til Juccas skrig; hun havde ingen anelse om den fare, som havde truet hende, eller om barnets helttemodige handling.

Jucca fortalte, hvad der var hændt, og bevæget trykkede moderen sin kjære datter til sit bryst.

„Hvilket under,“ udbrød hun, „at du ikke blev bidt.“

Ved disse ord skiftede Jucca farve, og da hun blev spurgt om grunden, tilstod hun for den forfærdede moder, at hun kjendte smerter i haandledet, og at det formodentlig var slangen, som havde bidt hende.

Jucca havde vanskeligt for at gaa hjem; saa hurtig forplantede smerten sig til hendes hele legeme.

Alle de midler, man i hjemmet forsøgte, var forgæves, og den ulykkelige moder vidste altfor godt, hvor lidet det vilde hjælpe, selv om lægen kom tidsnok.

Lægen kom — men han rystede bedrøvet paa hovedet, da han saa barnet. Her var ingen hjælp mulig; dødsengelens vinger omskyggede allerede det elskelige pigeansigt.

Med rørende, kjærlige ord skiltes Jucca fra sine fortvilte forældre, og hendes sidste blit var en stum, vemodig hilsen til dem.

Inden saa timer var det saa lykkelige hjem forvandelt til en sorgens bolig, og Juccas forældre mente, at der paa den hele jord ikke fandtes en saadan smerte som den, de maatte føle i sit hjerte. Aldrig vilde de glemme den elskelige pige. Kun én ting fastede en lysstraale i deres sorg — det var haabet om engang at skulle faa gjense det kjære barn hist bag graven hos deres Herre og Frelser.

Opløsning paa gaader i nr. 6.

- De skjulte dyr var:
1. Abe, ren, ko, and.
 2. Lem.
 3. Hund.